

HANS TAAL

Zwanen, varend door de gracht

Voortgedreven door onzichtbare
en geruisloze motoren,
varen de zwanen door de gracht.
Niet als de bedelende eenden
of de koeten aan het kantje,
maar hooghartig middenin.

Als sierlijke clippers tussen
de logge koggeschepen,
of nee, als statige jonken
tussen de schielijk vluchtende sampans,
of arrogante statenjachten
tussen de eerbiedig wijkende vletten.

Wuiven doen zij niet,
maar grootmoedig als een vorstenpaar
laten ze zich de blikken welgevallen
van stilstaande voorbijgangers.
Ogenschijnlijk bewegingsloos
en doelgericht vervolgen zij hun weg

Totdat zij, als bij commando,
gelijktijdig opstijgen,
en stijgen, en stijgen.
Nog even voorgegaan
door snel scherende meeuwen,
als een geleide van straaljagers.

En dan hoger en hoger, op weg...
misschien toch wel

Naar de hoge vensters
van eeuwenoude kastelen
in 't bos- en heuvelrijk Italia.

Zand onder je voeten

Niet in woorden meer...
Nee, liever niet meer in
Woorden...
Kan het in stappen
Of in bomen
Of misschien in de geur
Van gemaaid gras...
Kan het in een lichtje
In de verte,
Zand onder je voeten,
Warmte onder je jas...

Of liever in gedachten,
Die losjes, als willen
Ze nergens heen,
Af en toe een
Sprongetje makend, een
Dansje misschien,
Hier en daar de grond
Rakend,
Toch een beetje blijven
Hangen, net niet
Meegevoerd door de wind...

Ja, liever in gedachten...
In een zacht bed van
Herinneringen aan geuren
Van geluk, gras van
Geluk, bomen en stappen
Van geluk en
Zand onder je voeten.